

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056318336/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

jeg fik før af en Ubekendt, ejede mere Erotik end de 200 Pund Kød, han slæber af med.

Og langsomt gled han hjem efter, som en Skygge i Natten. Himlen var ren og halvllys uden Stjerner, men med en svag Anelse af Østens Sol.

Han stod længe foran sin Seng, der var tæppet af og ventede ham med omslaet Dyne. Den syntes ham et stumt og dragende Væsen, der Aften paa Aften bød ham sin Favn og nødigt slap ham om Morgen. — Tomhedens kolde Elskerinde, der engang vilde beholde ham i sine Arme og slukke Livet i hans Aarer. Thi denne Seng søgte han og forlod, indtil den engang holdt ham stiv og iskold i sine Dyner.

Og han drog et Suk, der klang igen og rystede hans Sjæl i alle dens Fuger. Saa vide havde han vandret, saa meget havde han set, hans Øjne havde suget tusinde Farver, hans Øren drukket tusinde Lyd, hans Tanker var fløjne hurtigere end Lyset fra Stjerne til Stjerne, og han havde i sig rummet et Hav af Følelser, der favnede Jorden og spejlede Himlen, der gæstede de fjærneste Strande og mødtes med Fortidens udødelige Aander i en uslippelig Sympati — og nu strax skulde Sengen tage ham i sin livløse Favn og Søvnens Glemsel lindre hans syge Sjæl.

At dog ikke et varmt og blødt Legeme ven